

[Gert Petersen.]

diplomatisk forbindelse med nogen delstat, men kun konsulær forbindelse, og det gør man til gengæld med dem alle sammen.

Udenrigsministeren sagde, at en situation omkring delte stater ændrer sig hurtigt, og da han havde en dolk i hånden, skal jeg da ikke bebrejde ham, at han stak den helt ind og mindede mig om Biafra. Dertil må man svare, at helt relevant forekommer det ikke. Biafra eksisterede i et års tid eller to år måske, men her drejer det sig både i spørgsmålet Nordvietnam og i andre spørgsmål om stater, som har eksisteret i 15-20 år, og som har vist sig at være endda meget stabile i deres eksistens, i deres grænsedragning, i styrets form osv. Jeg tror, udenrigsministeren vil give mig ret i, at i virkeligheden kan man ikke foretage nogen parallelisering til Biafra, som jo var et udslag af en borgerkrigssituation.

Men hvad nu, siger udenrigsministeren — det var det andet punkt — hvis disse stater samles, kan vi så finde ud af, hvad vi skal gøre med vor diplomatiske anerkendelse, som vi altså har givet til to? Hvis de samles, er det sikkert ikke det store problem. Så ligger der også det deri, at de to regeringer er blevet så gode venner, at de kan enes om i fællesskab at have diplomatisk forbindelse med andre lande; det problem finder vi såmænd nok ud af.

Den tredje indvending var, at måske vil den ene delte stat ikke have, at den anden delte stat er anerkendt. Det er det, vi fra Europa kender med Hallsteindoktrinen, og vi har noget lignende for Sydkoreas vedkommende, så vidt jeg er orienteret, og også for Sydvietsnams vedkommende. Men det gælder jo ikke for Nordvietnam. Nordvietnam stiller ikke nogen betingelse. Det spørgsmål er blevet rejst adskillige gange over for nordvietnamesiske politikere, jeg har haft lejlighed til at tale med. De stiller ikke som en betingelse, at man skal afbryde den diplomatiske forbindelse med Sydvietnam. Jeg anser det for konsekvent, at man gør det, men det er altså ikke en betingelse, der stilles fra nordvietnamesisk side.

Udenrigsministeren sagde, at det er jo ikke alle neutrale lande, der har fulgt Sverige, idet han nævnte Schweiz og Østrig og Irland. Det er rigtigt, at alliancefriheden ikke nødvendigvis fører til, at man fører en

stærkt aktiv udenrigspolitik. Det er netop kendetegnende for de tre lande, der her er tale om, Schweiz, som er og altid har været umådelig tilbageholdende i udenrigspolitik, så tilbageholdende, at man ikke engang er medlem af De Forenede Nationer, Østrig, som med sin statstraktat og de ganske særlige østrigske forhold også er nødt til at udvise betydelig tilbageholdenhed, og Irland, som ikke engagerer sig særlig stærkt i disse anliggender.

Jeg synes ikke, at eksemplerne siger så forfærdelig meget. Det er klart, at det i det store og hele er den vestlige verden, som hidtil har sagt nej til at anerkende Nordvietnam. Det er det, der er slået en breche i med den svenske anerkendelse, og jeg sagde, at det er betegnende, at det ikke var en NATO-stat, som gik først med denne anerkendelse, og jeg har stadig væk det indtryk, at NATO-staterne har umådelig vanskeligt ved at komme videre. Det kunne meget nemt dementeres, og jeg ville kun blive glædeligt overrasket, hvis det bliver dementeret, men det bliver altså ikke dementeret i handling fra den danske regerings side.

Endelig sagde udenrigsministeren, at han nu ville overveje sagen i nøje kontakt med andre lande og — til hr. Svend Haugaards glæde — især de nordiske lande. Det er da altid godt at overveje med andre lande og især de nordiske lande. Her vil jeg godt stille et konkret spørgsmål til den højtærede udenrigsminister: Hvilket nyt er der heri? Er der nogen ændring i praksis i det? Er det ikke simpelt hen det, man har gjort hele tiden?

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Erik Kragh. Jeg skal ikke blande mig i den diskussion i øvrigt, jeg vil blot pege på den hovedfejtagelse, som jeg tror hr. Erik Kragh begår, hvor man måske kan tale om — jeg ved ikke om man kan kalde det provinsialisme, men det er i hvert fald en betragtningssmåde, som ikke hører 1970erne til. Det var den betragtning, at kommunisterne er ved at vinde krigen i Indokina gennem psykologisk krigsførelse i selve USA; sådan sagde hr. Erik Kragh. Nu har jeg to gange inden for det sidste par år været i USA, og jeg har set en lang, lang række beretninger derovrefra. Alle indtryk går ud på, at kommunisterne er totalt betydningsløse og uden nogen som helst ind-